М. Валерій Марціал, кн. I, епігр 117

Луперк ще здалека кричить: "Поете мій,
Твій збірник епіграм — то ж золота латина;
Для мене він, божусь, є насолод вершина...
Я завтра шлю слугу — позич мені сувій!"

"Ні, ні! Твій раб старий, кульгавий і сліпий,
А сходи в нас круті, і дім у нас — руїна
Ти ж мешкаєш, я чув на спаді Палатіна,
Атрект, мій видавець, либонь, сусіда твій

Всім пропонує там його книгарня щедра
Флакка, Вергілія, Теренція і Федра —
Померлих і живих довічні імена.

Там, тертий пемзою, до продажу готовий
За п'ять динаріїв — така йому ціна —
Стоїть і Марціал в одежі пурпуровій".